முருங்கைமர மோகினி

ஊருக்கு வடபுறத்தில் இருக்கும் இரணக் கவுண்டர் தோட்டத்துக் கிணற்றில் சதாகாலமும் இறவையாடிக் கொண்டிருந் தாலும் தண்ணீர் வற்றவே வற்றாது; எப்போதும் ஊறிக்கொண்டு தானிருக்கும். ஊருக்குப் புதிதாக வந்திருப்பவர்கள் அதில் இறங்கிக் குளித்தாலும் ஜலதோஷம் பிடிப்பதில்லை. அத்தோடு இறங்கிக் குளிப்பதற்கு ஏற்றபடி சௌகரியமான படிகளுடனும் வழுக்கலில்லா மலும் இருக்கும்.

இந்தக் காரணங்களை உத்தேசித்துத்தான் பலகாரக்கடை நல்ல பெருமாள் பிள்ளை ஏறக்குறைய கடந்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக இதே கிணற்றில் குளித்து வருகிறார். எண்ணெய் தேய்த்துக் குளிக்கும் சனியும் புதனும் தவிர்த்து மற்ற நாட்களில் அதிகாலையிலேயே வந்து ஸ்நானத்தை முடித்துக்கொண்டு சூரியோதயத்தின் போது கடை திறக்கப் போய்விடுவார்.

ஆனால், போன தைப்பொங்கலுக்கு மறுநாள் ஏதோ தலை வலிக்கிறது என்று சொல்லிக் கொண்டு படுத்தார் நல்லபெருமாள் பிள்ளை. அதிலிருந்து சுமார் இரண்டு மாதகாலம் குளிர்ஜுரம் அவரை வாட்டியெடுத்து விட்டது. ஆள் மிகவும் உருக்குலைந்து போய் விட்டார். ஊராரும் அவருடைய மனைவியும் கூட, 'நபர் வேலை சாய்ந்து விடும்' என்று ஒரு நாள் சந்தேகப்பட்டு

விட்டார்கள். மனிதன் செத்துப்போன பிறகு அவனுடைய குணாதிசயங்களைப் பற்றிப் புகழ்ந்து பேச ஆரம்பிக்கும் மனித சமூகம் நல்லபெருமாள் பிள்ளையின் 'அத்தாபத்தி'யான நிலையைக் கண்டு, அந்த நிமிஷத் திலேயே அவருடைய நல்ல குணங்களைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்துவிட்டது. ஜனங்கள் கொஞ்சம் கூட்டிக் குறைத்துப் பேசிக் கொண்டாலும் அதில் முக்கால்வாசி உண்மையாகவே இருந்தது.

நல்லபெருமாள் பிள்ளைக்கு இப்போது வயது ஐம்பது. சந்ததி கிடையாது. இந்தக் கவலை ஒரு காலத்தில் அவரைக் கொஞ்சம் கஷ்டப் படுத்தியதுண்டு. ஆனால், அவருக்கு இப்போது அப்படிப் பட்ட லௌகீகமான ஆசைகள் ஒன்றும் கிடையாது. ஏதோ வயிற்றுப் பாட்டுக்கு ஒரு தொழிலைச் செய்துகொண்டு நாலு பேருக்கு நல்ல பிள்ளையாகக் காலத்தைத் தள்ளி விட வேண்டும் என்பதைத் தவிர அவருக்கு வேறொரு லட்சியமும் கிடையாது. அவருடைய சுபாவத்துக்கேற்றபடி மிகவும் நல்லமாதிரி யாக அமைந்திருந்தாள் அவரது தர்மபத்தினி முத்தம்மாள்.

இதுவரையும் நல்லபெருமாள் பிள்ளை ஒருவரிடமும் ஒரு பைசா கைநீட்டி வாங்கியது கிடையாது. ஒருவனுடைய சொத்துக்கு ஆசைப்பட்டு ஒரு சாதாரண காரியத்தைக்கூடச் செய்தவரில்லை. ஏதோ நாலு கடைகளைப் போலத் தம் பலகாரக் கடையை நடத்திக்கொண்டு 'வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாக' கறார் வியாபாரம் செய்து வருகிறார்.

மண், பொன், பெண் என்ற மூன்று ஆசைகளையும் துறந்திருந்த இந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே அவர் மரணப் படுக்கையில் படுத்திருந்து கடைசியாக உயிர் பெற்று எழுந்தும்விட்டார், சில நாட்கள் வீட்டுக்கும் வாசலுக்கும் நடமாடிக் கொள்ளமட்டும் முடிந்தது. உடம்பில் ரத்தப் பசையென்பதே இல்லாமல் வெளிறிப்

போய் இருந்தார். இந்த இடைக்காலத்தில் - சுமார் இரண்டு மாத காலத்தில் - அவருடைய கடையில் வியாபாரம் அவ்வளவு சரிவர நடக்கவில்லை. ஒத்தாசைக்கு வேறு யார் இருக்கிறார்கள்? முத்தம்மாளுக்குத் தன் கணவனுக்குப் பணிவிடை செய்யவே நேரம் சரியாயிருக்கும். அதனால் அவர் சேர்த்து வைத்திருந்த 'ஆஸ்தி' யெல்லாம் செலவழிந்து போய்விட்டது. முத்தம்மாள் வாயையும் வயிற்றையும் கட்டி கணவனுக்குத் தெரியாமல் வைத்திருந்த மூலதனமும் அநேகமாகக் கரைந்துவிட்டது. இந்தப் பணமுடையை ஈடுசெய்து பழைய நிலைமையை மீண்டும் அடைவதற்கு வியா பாரத்தில் சில கட்டுதிட்டங்களையும், வாழ்க்கைச் செலவில் சில சிக்கன விதிகளையும் கையாளத் தொடங்கிவிட்டார்.

இப்போது அவளுடைய கடையில் இட்டிலி, வடை யெல்லாம் முன்னையில் பாதிகூட இல்லையென்பது ஊரார் புகார். நல்லபெருமாள் பிள்ளையும் கிருஷ்ணபக்ஷத்துச் சந்திரன்போலப் பலகாரங்களின் உருவைச் சிறிது சிறிதாகத் திடீரென்று ரகசியம் வெளிப்பட்டு விடாதபடி குறைத்து வந்தபோதும் ஊர் மகாஜனங் களின் கைத்தராசு எடைபோட்டுப் பார்த்துவிட்டது. இது வியாபாரத்தைப் பொறுத்தமட்டிலும் பிள்ளையவர்கள் செய்த ஒரு பெரிய மாறுதல், அடுத்தபடி, வீட்டிலும் சாப்பாட்டுக்குக் குறைந்த அளவில் பதார்த்தங்களைத் தயாரிக்கச் சொல்லி விட்டார். காலையில் வெறும் நீராகாரம். மத்தியானத்துக்கும் காலையாகார நேரத்துக்கும் நடுவேயுள்ள ஒரு இடைநேரத்திலே சுண்டைவற்ற லோடும் ரசத்தோடும் சாப்பாட்டு முறையைக் கழித்துவிடுவார்கள். இரவில் வெந்நீர்ப் பழையதுக்கு மத்தியானம் வைத்த ரசமும், விற்காமல் மிஞ்சிய வடையும்தான்.

பிள்ளையின் உடம்பும் பூரணமாக குணமாகிப் பழைய சுகத்துக்கு வந்துவிட்டது. ஒரு நாள் காலையில் சுமார் ஏழு மணிக்குத்

'தம்முடைய' பழைய கிணற்றுக்குக் குளிக்கவந்தார். இரணக் கவுண்டரின் தோட்டத்துக்குள் போக மேல் பக்கமாக உள்ள வாசல் வழியாக நுழைவார் நல்லபெருமாள் பிள்ளை. குளித்துவிட்டு வெளியே வருவது தென்பத்து வழியாக. மேல் பக்கத்தில் உள்ள ஓடைக்கரையில் ஒரு வேப்பமரம் இருக்கிறது. அதில் பல்தேய்ப்பதற்காக ஒரு குச்சி ஒடித்துக்கொண்டு அப்படியே மேற்குவாசல் வழியாக நுழைவது சௌகரியமாயிருக்கும். தென்பக்கத்து வாசல் வீட்டுக்குச் சமீபம்.

ஏறக்குறைய மூன்று மாதங்களுக்கு அப்புறம் இப்பொழுது தான் அவர் முதல் தடவையாக அந்தத் தோட்டத்துக்குக் குளிக்க வந்திருக்கிறார். அதனால் இப்போது அங்கே ஏற்பட்டிருக்கும் சிற்சில மாறுதல்கள் அவருடைய கண்ணில் பட்டன.

இப்போது மிளகாய்ச் செடிகள் பெரிதாக வளர்ந்து பூவும் பிஞ்சுமாக இருந்தன. அவரைக்கொடி பக்கத்திலிருக்கும் அகத்தி மரங்களின்மீது படர்ந்து குலைகுலையாகக் காய்த்திருந்தது. கிணற்றுக்கு மேல்புறமாக உள்ள நாலைந்து தென்னை மரங்களில் இருக்கும் இளநீர்க் குலைகள் களவு போகாமல் இருப்பதற்காக மரங்களின் மேல் பாகத்தில் முள் கம்பியைச் சுற்றி விட்டிருந்தார் கவுண்டர். பல்தேய்த்துக் கொண்டிருந்த நல்லபெருமாள் பிள்ளையின் கண்கள் இந்த முள்கம்பியை கவனமாகப் பார்த்தன. ஏதோ சற்று யோசித்தார். உடனே அவருடைய உள்ளம் கொஞ்சம் விளையாட ஆரம்பித்து விட்டது!

'களவு செய்யவேண்டும் என்று வருகிறவனை இந்த முள் கம்பியா தடுத்துவிடும்? இதை இலேசாகக் கழற்றிவிட்டு மரமேறுவதென்ன சீமை வித்தையா? இது சரி; இந்த இளநீர்க் குலைகளைத்தான் கம்பியைச் சுற்றிப் பத்திரம் செய்துவிட்டார். இதோ பக்கத்திலே அவரைக் கொடியில் காய்கள் கொத்துக்

கொத்தாய்க் காய்த்திருக்கிறதே! இந்த அவரைக்கொடிக்கு முள்கம்பி சுற்றிவைக்கக்கூடாது கவுண்டர்? அதுதானே! ஏதோ கடவுளுக்கும் மானத்துக்கும் பயந்து மனுஷன் பேசாமல் இருந்தால்தான் போச்சே ஒழிய அவனுக்குக் காவல் போட முடியுமா என்ன?'

குளித்துவிட்டு ஈரத்துணியை உதறி மேலே போட்டுக் கொண்டு வெளியே வந்தார். அப்போது கிணற்றுக்கு வடமேற்கு மூலையில் அவரைக் கொடிகளின் நடுவே ஒரு சிறு முருங்கை மரத்தில் ஐந்தாறு காய்கள் தொங்குவதையும் பார்த்துக்கொண்டார். அந்த முருங்கை இதுவரையும் செடியாக இருந்து இப்போதுதான் முதல் முதலாகக் காய்க்க ஆரம்பித்திருக்கிறது. அந்தக் காய்களுக்கும் பாதுகாப்பு வேண்டுமல்லவா? ஆனால் முருங்கை மரத்துக்கு முள்கம்பி சுற்றமுடியுமா? முடியாது. அதனால், மனிதனுடைய மான உணர்ச்சியில் நம்பிக்கை வைத்து அந்த மரத்தின் ஒரு கிளையில் ஒரு பழைய செருப்பைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தார் ஐரணக் கவுண்டர். செருப்பின் காவலை மீறுவதற்கு மனிதனுக்கு தேகபலம் இருந்தாலும் மனம் அவமானத்துக்கு பயப்படும். கேவலம் நாலு முருங்கைக் காய்களுக்குச் செருப்படியா என்று நினைத்துத் திருடன் திரும்பி விடுவான் என்பதே கவுண்டரின் திடமான கருத்து.

இந்த விஷயத்தையும் நன்கு புரிந்து கொண்டார் நல்ல பெருமாள்பிள்ளை. 'கவுண்டரும் இலேசுப்பட்டவரில்லை' என்று நினைத்துக்கொண்டே எட்டு மணிக்கெல்லாம் வீடு போய்ச் சேர்ந்தார்.

மறுநாள் காலை ஏழு மணிக்கு மேலேயே இருக்கும். பிள்ளை முன் தினத்தைப்போலவே அந்தக் கிணற்றில் கமலைக் கிடங்கின் பக்கமாக உள்ள கல்லின்மேல் உட்கார்ந்து பல் தேய்த்துக் கொண்டிருந்தார். அவருடைய பார்வை முருங்கைக்காய்களின்மேல் படிந்திருந்தது. ஒரு பொருளை வெகு நேரம் பார்த்தால் வெறுப்புத்

தட்டுவதும் உண்டு; அல்லது அதன்மேல் அளவு கடந்த ஆசை பிறப்பதும் உண்டு.

ஏற்கெனவே உடல் பலஹீனமுள்ள பிள்ளையவர்களுக்கு மனசிலும் பலஹீனம் ஏற்பட்டதுபோல, இந்தச் சமயத்தில் முருங்கைக்காய்களின் மேல் எப்படியோ சபலம் தட்டிவிட்டது. முருங்கைக்காய்களைப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தார்.

'அதிகப் பிஞ்சும் அதிக முற்றலும் இல்லாதபடி கறிக்குப் பக்குவமான காய்கள்தான். இதை வைத்துக் குறைந்தது மூன்று நாட்களுக்காவது கறிப் பாட்டைக் கழித்துவிடலாம். உம்?....... பக்கத்திலும் ஒருவரும் இல்லை.....'

சுற்றுமுற்றும் பார்த்துக் கொண்டார்.

"நாமென்ன ஆயிரம் ரெண்டாயிரம் என்று அடுத்தவன் சொத்தைக் கொள்ளையடிக்கவா போகிறோம்? கவுண்டருக்கும் நாலைந்து முருங்கைக்காய்கள் போய்விட்டால் குடிமுழுகிப் போய்விடாது. நம்முடைய கட நிலைமைக்கு....

தோட்ட வேலைக்காரன் தண்ணீர் இறைப்பதற்காக மாடுகளை 'தை' என்று சத்தம்போட்டு ஓட்டிவருவது பிள்ளையின் காதில் படவே மூச்சுவிடாமல் எழுந்தார். கிணற்றுக்குள் இறங்கிக் குளிக்கப் போய்விட்டார்.

"சீச்சீ, இது சுத்த எச்சிக்கலைத்தனம்...." என்று அவர் மனம் அப்புறம் சொன்னது.

பலகாரக் கடையில் அவர் உட்கார்ந்திருக்கும்போது காய்கறிக் கூடைக்காரி வந்தாள். உடனே முத்தம்மாள் அன்று வீட்டுக்கு வேண்டிய இரண்டொரு காய்கறிகளை வாங்க ஆரம்பித்தாள். அப்போது பிள்ளையவர்களின் மனக் கணக்கில் மேற்படி

முருங்கைக் காய்கள் தோற்றமளிக்க ஆரம்பித்தன. 'யாரும் இல்லாத சமயத்தில் போனால் கொண்டு வந்திருக்கலாம். அப்படி ஆறு காய்களை வாங்கவேண்டுமென்றால் இரண்டணாவாவது ஆகும். இந்தக் காலத்தில் இரண்டணா யார் கொடுக்கிறார்கள்?" என்று நினைத்துக் கொண்டார். கொஞ்ச நேரம் கழித்து மனம் மாறிவிட்டது.

'சே, செருப்பைக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருக்கும் போது...'

இப்படியே மனம் மிகவும் சங்கடப்பட்டுக்கொண்டிருந்தது. ஏதோ அவருடைய பலத்தைச் சோதிக்க வந்த மோகினிப் பிசாசு போல இருந்தது அந்த முருங்கை மரம். இதைப் பேராசை என்று சொல்லமுடியுமா? கேவலம் இரண்டணா முருங்கைக்காய்கள்தான். அப்படிப் பேராசை இருந்திருந்தால் நல்லபெருமாள் பிள்ளை வியாபாரத்தில் கொள்ளையடித்திருப்பார். அது ஒருபக்கம் இருக்க அவர் கண்ணுக்கு அவரைக்காய்களும் பட்டதே, அவற்றின் மீது அவருக்கு ஏன் ஆசை போகவில்லை? இது என்ன மர்மமென்று தெரியாமல் பிள்ளையே மிகவும் சங்கடப்பட்டார்.

மறுநாள் காலையில் நாலரை மணிக்கு இருட்டோடு இருட்டாகக் கிணற்றுக்குக் குளிக்கப் போனார். கிருஷ்ண பக்ஷத்துக் காலைப்பிறை கீழ் வானத்தின் அடிப்பாகத்தில் பிரகாசித்துக் கொண்டிருந்தது. நல்லபெருமாள் பிள்ளை வழக்கம்போல் மேற்குப்புறமாகப் போய் வேப்பங்குச்சியை ஒடித்தார்; ஆனால், என்றுமில்லாத வழக்கமாக அரவம் கிளம்பாமல் ஒடித்தார். களவுக்கு இந்த முன்ஜாக்கிரதை பூர்வாங்க ஏற்பாடாக இருந்தது. கிணற்றின் பக்கத்தில் வந்து, முருங்கைக்கு எதிரே நின்று கொண்டு, காய்களைப் பறிக்கலாமா கூடாதா என்று சிறிது நேரம் மனசோடு வாதாடினார். மனம் என்னவோ வழக்கம் போல நீதி போதித்தது.

ஆனால் ஆசையோ பிடிவாதமோ - ஏதோ ஒரு சக்தி அவரை உந்தித் தள்ளியது. மரத்துக்கு மேல்புறமாகவும் பிறை நிலாவுக்கு நேராகவும் நின்ற மரத்தில் காய்கள் எங்கே தொங்குகின்றன என்பதைப் பார்த்துக் கொண்டார். ஐந்தாறு காய்கள் தொங்கியது தெரிந்தது. கூடவே, செருப்பும் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது!

திடீரென்று சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டுக் காய்களைப் பறிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். அவசர அவசரமாகக் காய்களைப் பறிக்கும் போது முருங்கைப் பூக்கள் தலையிலும் உடம்பிலும் உதிர்ந்து விழுந்தன. உடனே அவற்றை உதறினார். அப்புறமும் செருப்பைப் பார்க்கும்போது அவருக்கு அவமானமாக இருந்தது. அதனால், அதையும் மரத்திலிருந்து அறுத்து எறிந்துவிடத் தீர்மானித்தார். அப்படியாவது மானத்தைக் காத்துக்கொள்ளலாம் அல்லவா?

செருப்புக் கட்டப்பட்டிருந்த கயிறுபலமாக இருந்தது. அதை வெட்டி இழுக்கும்போது முருங்கைக் கொப்பு முறிந்துவிட்டது. அது முறியும் போது ஏற்பட்ட சத்தம் பிள்ளையவர்களுக்குப் பீரங்கி வேட்டைப்போல் கேட்டது. அதிர்ச்சியினால் வெலவெலத்துப்போய் ஒருமுறை நாலாபக்கமும் பார்த்தார். நல்லவேளை, ஒருவரும் இல்லை, என்றாலும் இந்த பயங்கரமான காரியத்தைச் செய்தபின் கிணற்றில் இறங்கிக் குளித்துவிட்டுப் போகத் தைரியம் எங்கிருந்து வரும்? உடனே முருங்கைக்காய்களை கஷ்கத்தில் செங்குத்தாக வைத்து இடுக்கி மேல்துண்டினால் போர்த்துக் கொண்டு அவ்சர அவசரமாகப் புறப்பட்டார். மேல்பக்கமாகத் தூரத்தில் யாரோ சுருட்டுப்பிடித்துக் கொண்டு வருவது தெரிந்தது. அதனால் தெற்கு வாசலை நோக்கி வேகமாகப் போகும்போது, வரப்பிலிருந்து எப்படியோ வழுக்கிப் பக்கத்தில் இருந்த கீரைப்பாத்தியில் மிதித்துவிட்டார். அப்போது, முதல் நாள் மாலை தண்ணீர் இறைக்கப்பட்டுச் சேறாக இருந்த அந்த பாத்தியின் ஈர மண்

அவர் வேஷ்டியிலெல்லாம் தெரித்து விழுந்து விட்டது. உடனே உயிரைக் கையில் ஏந்திக்கொண்டு வீட்டை நோக்கி ஓட்டம் பிடித்தார்.

மனைவியிடம் விஷயத்தைச் சொல்லாமல் காய்களை ஒரு இடத்தில் வைத்துவிட்டு உடையை மாற்றிக் கொண்டார். அதன்பின் கிணற்றுக்குக் குளிக்கப் போகத் தைரியம் இல்லை. உடம்பெல்லாம் ஒரே நடுக்கம். ஜலதோஷம் பிடித்திருக்கிறது என்று ஒரு சிறு பொய்யைச் சொல்லிவிட்டு முத்தம்மாளை வெந்நீர் போடச் சொன்னார்.

காலை பத்து மணிக்கொல்லாம் யாரோ காய்கறிக் கூடைக்காரி யிடம் வாங்கியதாகச் சொல்லி மேற்படி முருங்கைக்காய்களை மனைவியின் கையில் கொடுத்தார் பிள்ளை.

'இனி என்னென்ன அவமானம் எல்லாம் வருமோ? கவுண்டர் கிணற்றுக்கு வந்து பார்த்தால் நம்மீதே சந்தேகப்பட்டாலும் படலாமே? தினந்தோறும் நாம்தானே முதல் ஆளாகப் போய் அந்தக் கிணற்றில் குளிக்கிறோம்? நாம் பல்தேய்த்த வேப்பங்குச்சியை ஒரு வேளை கிணற்றில் பக்கமாகத்தான் போட்டுவிட்டோமோ? அதைக் கவுண்டர் பார்த்துக் கொண்டால்?...'

இதைத்தான் அவர் மாறிமாறி நினைத்துக்கொண்டு கஷ்டப் பட்டார்.

மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணிக்குச் சாப்பிடுவதற்காக இலையின் முன்னால் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார் பிள்ளை. 'ஐம்பது வருஷகாலமாக அடுத்தவன் பொருளுக்கு ஆசைப்படாத மனசுக்கு முருங்கைக்காயின் மேலே எதற்கு இப்படி ஆசை விழுந்தது? ஆனால், இது ஆசையா? பொதுவாக, ஆசையென்றால் எல்லாவற்றிலுமே ஆசை விழவேண்டுமே? அவரைக்காயும் எட்டிப்

பறிக்கிறாற்போலத் தானே இருந்தது, அதை ஏன் திருடவில்லை?..'

மனைவி முருங்கைக்காய்ச் சாம்பாரைச் சாதத்தில் விட வந்தாள்.

உடனே அவர், "வேறு ரசம் கிசம் வைக்கடல்லையா? அதைக் கொண்டுவா. முருங்கைக்காய்ச் சாம்பார் வேண்டாம்" என்று சொன்னார்.

மனைவி மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு, "என்னது? சாம்பார் வேண்டாமா? நீங்கதான் முருங்கைக்காய் சாப்பிடணும்னு ஆசைப்பட்டு வாங்கியிருக்கிறீர்களே; பிறகு வேண்டாம்னு ஏன் சொல்றீக?" என்று கேட்டாள்.

"ஆசை என்ன ஆசை? ஒண்ணுலே ஆசை விழுந்தா அதைச் சாப்பிட்டுத் தீக்கணும்னு கட்டாயமா?" என்று சொல்லிவிட்டு கீரையை விரவிக்கொண்டு சாப்பிடப்போனார்.

முத்தம்மாளுக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை.

'எனக்கு ஆசையா விழுந்தது? அதற்கு இந்த முருங்கைக்காய் என்ன தங்கப் புதையலா,' என்று மனசுக்குள் நினைத்துக்கொண்டே கீரைச் சாதத்தை விழுங்கினார் பிள்ளை.

முத்தம்மாள், தன் கணவரின் 'ஜலதோஷ'த்தை உத்தேசித்துத் தயார் செய்திருந்த மிளகுரசத்தை எடுத்து வர உள்ளே போனாள்.

